

— Τιμολέων! . . . εσκέπτετο ὁ πατήρ μου.

— Πιθανὸν προσέθετα ἐγὼ νὰ εἶπε τὸ ὄνομά του εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ὅπου βεβαίως θὰ ἔμεινε ὀλίγας ἡμέρας.

— Δὲν ἔμεινεν, ἀπέντησεν ὁ ὁδηγός, εἰμὴ μίαν μόνον ἐσπέραν, τὴν δὲ ἐπαύριον ἀνεχωρήσαμεν.

— Καὶ δὲν ἔμαθες ἡρώτησα πάλιν ἐγὼ εἰς ποῖον μέρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατοικεῖ αὐτός ὁ νέος;

— Πολὺ βλέπω, Ἀγλαΐα, μοι εἶπεν ὁ πατήρ μου, σὲ συνεκίνησεν ἡ διήγησις αὕτη. Πλὴν ἔχεις δίκαιον, μείνε ὅμως βεβαία, ὅτι θὰ τὸν εὕρω ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἄγνωστόν μας ἥρωα.

Παύω, φιλότατη μου Πολυζένη, τὴν ἐπιστολήν μου, πρῶτον, διότι μᾶς παρετέθη ἡ φιλόξενος τράπεζα, καὶ ἔχω τοιαύτην ὁρεξίν οἷον σπανίως ἔσχον ἐπὶ ζωῆς μου, δεύτερον, διότι εἶμαι κεκμηκυῖα, καὶ τρίτον διότι θὰ βαρυνθῇ ἀναγινώσκουσα τὰ ληρήματα τῆς ἀσπαζομένης σε ἐκ ψυχῆς,

Ἀγλαΐας.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

Ἄν τις μετὰ προσοχῆς ἐξετάσῃ τὰς διαφορὰς τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς φάσεις καὶ τὸ ἠθικὸν αὐτῆς μέρος, θὰ εὕρῃ ζωηράν εἰκόνα τῆς ἀβλιότητος τοῦ ἀνθρώπου. Τῶνόντι, ἂν τις ἀκολουθήσῃ αὐτόν ἐκ τῶν σπαργάνων μέχρι τοῦ τάφου θὰ τὸν ἴδῃ ἐμπίπτοντα εἰς νέας πάντοτε ἐπιθυμίας τὰς ὁποίας μόλις ἐκπληρώσῃ, διαδέχονται ἄλλαι σφοδρότεραι αἰτίνες τὸν βασανίζουν, καθόσον ποτὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν εὐχαριστῆται εἰς ἡν θέσιν εὐρίσκεται, ἀλλὰ μετὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ἐπιζητεῖ ὅ,τι δὲν ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του.

Καὶ τὸ μὲν *Παρόν* εἶναι δᾶς καίλουσα πάντοτε εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας χωρὶς ποτε νὰ σθεσθῇ· εἶναι λύπη φρομένη ἵνα μᾶς παράξῃ καρποὺς πλήρεις πικρίας· οἷον δὲ καὶ ἂν ᾔνε τὸ παρελθὸν ἢ γελῶεν ἢ θλιβερόν, πλήρες ἡδονικῶν ἢ ἀνιαρῶν ἀναμνήσεων, πάντοτε ἐνυπάρχει ἐπιθυμία τις ἣτις μᾶς ἐλκύει πρὸς αὐτό.

Τίς δὲν ᾔθελεν ἶδει μετ' εὐχαριστήσεως τὰς ἀνθράς τῆς ζωῆς του στιγμὰς, τὰς νεανικὰς, τὰς πλήρεις ἔρωτος καὶ ποιήσεως ἡμέρας του ἐπανακαμπτούσας! Ἐρωτήσετε τὴν ἐκ πολυτίμων λίθων καὶ πολυτελῶν φορεμάτων κεκοσμημένην κυρίαν αὐτήν, ἂν ἀντήλαζε τὰ κοσμήματά της ἅπαντα ἀντὶ τῆς ἀπλουστάτης ἐκείνης ἐσθῆτος ἣν ἡ δεκαεξαστής αὕτη νεᾶνις φέρει; Ἐρωτήσετε τοὺς ἐνδοξότερους τῶν ἀνδρῶν ὧν ἡ φήμη τρέχει ἀπὸ πόλιν εἰς

πόλιν, τί δὲν ᾔθελον δώσει ὡς ἀντάλλαγμα τῆς πρώτης τῶν ἡλικίας;

Ἀκούετε τοὺς στεναγμοὺς τοῦ ἐρριτιδωμένου ἐκείνου γέροντος; ἐγένετο πλούσιος, ἐγένετο ἐκατομυριοῦχος, καὶ ὅμως . . . κλαίει τὸ παρελθόν!

Βλέπετε τὸν μετὰ κατανύξεως βαθείας πρὸς τὴν γῆν κύπτοντα καὶ προσευχόμενον ἐκείνον; ὑπῆρξε μέγας, καὶ ὅμως . . . προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ διὰ τῶν προσευχῶν τὰς τοῦ συνειδότος του τύψεις!

Τὸ μέλλον. Διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐννοοῦμεν ἐποχὴν ἀόριστον, μᾶλλον μεμακρυσμένην ἢ προσεχῇ· καθ' ἣν φαντάζεται τις, ὅτι δύναται νὰ μάθῃ πᾶν ὅ,τι ἀγνοεῖ, ὅτι δύναται ν' ἀποκτήσῃ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ. Ἐπομένως ἕκαστος ὑπομένει τερήσεις, κινδύνους, περιφρονήσεις, εὐελπιζόμενος εἰς τὸ μέλλον, διότι ἡ φαντασία του πλάττει αὐτὸ ὠραῖον, διότι νομίζει ὅτι ἐν αὐτῷ θὰ εὕρῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ρεμβασμῶν του. Ὁ πλούσιος, ὁ πτωχός, ὁ σοφός ὁ ἀνόητος, πάντες πρὸς αὐτὸ ἀφιεροῦσι τὰς ἐλπίδας των, ἀγωνιῶσι νὰ τὸ φθάσωσι καὶ ὅμως τέλος μετὰ τοσαύτας προσπαθείας ἐναγκαλίζονται τὴν νεφέλην!

Ἀρά γε εἰς τινὰ τῶν μελλονομένων περιπάτων σου, φίλε ἀναγνώστα, δὲν ἔτυχέ ποτε καθήμενος ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ τῆς γῆς τάπητος, ἢ ἐπὶ τινος βράχου, καὶ ἔχων τὸ ὄμμα προσηλωμένον ἐπὶ ἀντικειμένου ἀκινήτου μηδεμίαν εἰς τὴν ψυχὴν σου διεγείροντος συγκίνησιν, δὲν ἔτυχε λέγων, νὰ ἐκτιλύσῃς διαδοχικῶς ἀπάσας τὰς φάσεις τῆς ὑπάρξεώς σου; Ἀρά γε καθ' ὅλας τὰς στιγμὰς τῆς δὲν σοὶ ἐπῆλθεν ἐπιθυμίας τις τοῦ παρελθόντος, ἀφροντὶς μένων διὰ τὸ παρόν, καὶ ἐλπίζων εἰς τὸ μέλλον; Τώρα ὅτε ἡ ζωὴ σου ῥεεὶ ἡρεμὸς καὶ γαληνιαία, ὅτε οὐδεμίαν ἀσθένεια σὲ ἐνοχλεῖ, καὶ ἡ ψυχὴ σου εἶναι ἥσυχος, πρὸς τί διώκεις τὸ ἀβέβαιον μέλλον; φεῦ! διότι ἡ δίψα τῆς εὐτυχίας ἦν ρεμβάζομεν, εἶναι μίξ τῶν ἀτελῶν τῆς φύσεώς μας κλίσεων, πλανωμένη ἐπὶ τῶν χειλέων μας ὅταν γεννώμεθα, αὐξάνουσα καθ' ὅσον ἀναπτυσσόμεθα, καὶ ἀκολουθοῦσα ἡμᾶς μέχρι τοῦ τάφου.

Δυστυχεῖς θνητοὶ! ὁποῖα ἡ εἰμαρμένη μας! προχωροῦντες διὰ τοῦ παρελθόντος ὅπερ μάτην ἐπιζητοῦμεν, διὰ τοῦ παρόντος ὅπερ ἀμελοῦμεν, διὰ τοῦ μέλλοντος ὅπερ διώκομεν, μόνον ὄριον εὐρίσκομεν τὸν τάφον!

A. I. Σ.

ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀρετῶν ἡ μᾶλλον ὑψοῦσα τὸν ἄνθρωπον καὶ καθιστῶσα αὐτὸν ἀντικείμενον γενικοῦ σεβασμοῦ καὶ αἰωνίου εὐγνωμοσύνης, εἶναι ἡ ἀγαθοεργία ἢ ἀνευ ἐγωΐσμου